

Lucy Jane Wood

Rewitched

Vertaald uit het Engels door Anna Livestro

A.W. Bruna Uitgevers

Iets boosaardigs

Een heks voelt het altijd als ze in de aanwezigheid is van iemand die net als zij is geboren met magische gaven. Nog voordat er kennis wordt gemaakt, nog voordat er magie wordt uitgevoerd, registreert ze onbewust dat zo iemand er is. Eerst voelt een heks het op haar huid. Er is een prikkend gevoel, zoals dat van knettersuiker en statische elektriciteit, dat haar meteen een huiverend kippenvel bezorgt. Ze proeft een verandering in de lucht zodra die scherper en zoeter wordt, bijna koperachtig. Dan komt de geur, sterk als aarde en sintels en knapperige toffeeappels die samen een bedwelmend aroma vormen dat alleen maar kan worden omschreven als 'warmte' en 'thuis'. Maar vooral zullen haar oren en duimen gaan tintelen, waardoor de vonk van haar intuïtie wordt aangewakkerd. Het geluid van de voetstappen van een heks fluistert haar toe dat er iets staat te gebeuren.

Helaas voor Belle was dit waardevolle inzicht in hoe de dingen werkten nogal overbodig gebleken, want met haar negentwintig jaar, driehonderddrieënzestig dagen en een paar uur was ze nog nooit een andere heks tegengekomen. Behalve dan haar eigen moeder natuurlijk, en haar grootmoeder, die een paar jaar geleden was overleden. Er was een kort, verrassend en ietwat ongemakkelijk bezoek van

een paar leiders van de coven, die op haar vijftiende verjaardag waren langsgesproken om het lange proces van haar verdonkering te beginnen. Maar Belle kon zich daar nog maar weinig van herinneren, omdat ze het allemaal heel gênant vond en zich het grootste deel van de ceremonie achter haar hand had verscholen, blozend en in de vurige hoop dat het allemaal snel voorbij zou zijn. Sinds ze haar krachten had ontvangen, had ze geen enkel contact meer gehad met de coven en moest ze maar in haar eentje de mogelijkheden van magie zien te ontdekken, wat de normale gang van zaken was.

Omdat ze was opgegroeid met de vredige, zachtaardige spreuken van haar moeder als onderdeel van het dagelijks leven, hoorde magie er gewoon bij, voor haar. Er was geen groots moment van herkenning, omdat het altijd al zo was geweest. De golf van magie die van Bonnie uitging en die Belle overspoelde als ze in de buurt van haar moeder was, was zo normaal dat ze het nauwelijks nog opmerkte.

Belle verwachtte inmiddels allang niet meer dat ze ooit nog een andere heks zou tegenkomen. Hun soort kwam tegenwoordig nauwelijks nog voor, en met elke generatie leek het zeldzamer te worden. En ze was niet van plan om zelf op zoek te gaan, want dat was vragen om problemen. Ze leefde rustig haar leven in de niet-wicca wereld en dat beviel haar prima.

‘Belle, wat had ik je nou gezegd over die klantenkaarten? Je deelt zomaar aan Jan en alleman stempels uit, dat kost me een fortuin.’

Violet was een onberispelijke zakenvrouw. Haar dure pakken waren altijd pastelblauw of -paars (een levenslange gewoonte vanwege haar kleurrijke naam), haar zilvergrijze haar werd twee keer per week gestyled en in de haarlak gezet. Tegenwoordig liep ze langzaam maar doelbewust met

een elegante zilveren wandelstok en ze had een indrukwekkende collectie vintage sjaals. In alle jaren dat ze bij Lunar Books werkte had Belle Violet nog nooit twee keer dezelfde sjaal zien dragen, dat wist ze bijna zeker. Hoewel ze nog steeds een vinger aan de pols hield, kwam Vi al een poosje wat minder vaak in de winkel. Ze kwam nog maar één of twee keer in de week langs om met die vinger langs het stof te vegen, iedereen even in de wangen te knijpen en om te controleren of Belle niet iets doms deed, zoals twee stemfels op klantenkaarten zetten in plaats van één.

‘Vi,’ riep Belle over haar schouder, terwijl ze een stapel nieuwe titels op hun tijdelijke plek schoof. ‘Het is donderdagmiddag twee uur en de zaak is bomvol. Ik geloof niet dat je je zorgen hoeft te maken over de papieren boekenleggers die ik uitdeel.’ Ze ging op haar tenen staan om een wel heel dikke bundel met mythologische verhalen van de bovenste plank te pakken en baande zich vervolgens beleefd een weg door de zee van klanten terug naar haar baas.

Violet keek haar een beetje schaapachtig aan terwijl ze haar een paar verdwaalde gebonden boeken overhandigde. ‘Ach, je weet dat ik het niet echt erg vind. Ik vond het juist leuk dat je ze altijd in elk boek stopte, als een klein cadeautje. Maar Christopher zegt dat we uiteindelijk meer verdienen als we een beetje op de kleintjes letten en...’

Belle viel haar in de rede. ‘Christopher zegt zoveel.’ Violet trok haar wenkbrauwen op en Belle hield zich in. ‘Wat geweldig is, en ik waardeer zijn input altijd. Uiteraard.’ Ze schraapte haar keel. ‘Ik moet nog steeds wennen dat hij er is en dat hij allerlei veranderingen doorvoert.’

‘Veranderingen die we volgens hem al lang geleden hadden moeten doorvoeren,’ bracht Violet daartegen in.

‘Ja. Maar het punt is, wat hij allemaal voorstelt... Nou ja,

het past allemaal niet zo bij de Lunar Books-ervaring waar iedereen hier juist altijd voor komt.'

'Ik ben me er terdege van bewust dat jullie twee zo je eigen ideeën hebben over de toekomst van deze zaak. Maar je weet ook dat ik mijn zoon er nooit bij had gehaald, als het aan mij had gelegen. Je liet me geen keus.' Violet wierp haar een veelbetekenende blik toe vanonder een opgetrokken wenkbrauw.

Belle slaakte een zucht. 'Kom op, Vi. We hebben het hier al zo vaak over gehad. Wel honderd keer.'

'Als je nou eens niet zo egocentrisch zou zijn en gehoor zou geven aan de wens van een zwakke oude dame...' Violet keek treurig, maar glimlachte toen ze met haar keurig roodgelakte nagels door een kinderboek over een kostschool bladerde.

Belle keek haar baas aandachtig aan. 'Er is helemaal niks zwaks aan jou. Je bent een gevaar voor de samenleving.'

'Ik weet niet waar je het over hebt. Ik ben een onschuldige, frêle oude dame die alleen maar wil dat haar geliefde winkel in handen komt van degene die er het meest van houdt,' zei Violet. 'Je zou het precies zo kunnen doen als je zelf wilt en ik kan mijn middagen doorbrengen in het theater in plaats van jou lastig te vallen over slinkende voorraden...'

Belle onderbrak haar vol getergde genegenheid. 'Ga je hier ooit nog eens over ophouden?' Ze was stiekem ontroerd door hoe graag Violet nog altijd de winkel aan haar wilde verkopen, nadat ze jaren geleden al was begonnen met haar campagne om het roer van haar winkel, die haar trots was, over te dragen.

'Niet voordat we de papieren hebben getekend. Wat ook gaat gebeuren,' zei Violet met een veelbetekenend knikje, terwijl ze de tafel met herfstboeken bekeek en een boek

millimeter voor millimeter verschoof tot het precies in de juiste hoek lag.

Belle corrigeerde haar. 'Dat gaan we niet doen. Ik heb je al zo vaak gezegd dat ik deze winkel onmogelijk in mijn eentje kan runnen.' Ze liep langs de eikenhouten toonbank en fatsoeneerde de wenskaarten en het kleine assortiment seizoensboeketten dat bij de kassa stond. Ze waren versierd met minipompoentjes en gedroogde hazenstaartjes om de start van oktober te vieren. Ze hield de boeketten verrassend lang vers met een subtiele *Floresco Bellus*-spreuk.

'O, hoe vaak moet ik het nou nog zeggen, Belle? Je zou er helemaal niet alleen voor staan.' Violet snoof deze keer hoorbaar. 'Je hebt Jim en Monica hier doordeweeks, en dat nieuwe meisje met die jammerlijke neusring in het week-end.'

'Je weet best wat ik bedoel. Ik heb het over de leiding hebben. Niet echt mijn specialiteit. Ik, eh... rommel hier maar zo'n beetje rond.'

'Sinds de drukpers werd uitgevonden, heb ik hier helemaal niks nuttigs meer gedaan. Alle goede ideeën van de afgelopen jaren kwamen van jou.'

'Maar de zaak is wel jouw kindje. Ik zorg er alleen maar voor dat er boeken binnenkomen, verkocht worden en dat de klanten tevreden zijn. Dat is het wel zo'n beetje.'

'En wat valt er nog meer te doen, dan? We weten allebei dat je deze zaak praktisch in je eentje runt. Ik ben er te oud voor, ik heb wel iets beters te doen dan thrillers aanbevelen aan ongewassen types.'

'Er is niks mis met thrillers. Je bent een snob, Vi. En je kent me toch, ik zou de boel hier binnen een paar maanden te gronde richten.'

'Die overmatige bescheidenheid van je begint me de keel uit te hangen. Je bent een uitermate capabele, deskundige

vrouw die ik blindelings vertrouw. Je weet de boel hier al zo ontzettend lang op magische wijze draaiende te houden' – Belle verslikte zich toen ze dat zei en hoestte zich schor, wat haar een klap op haar rug van Violet opleverde – 'ik voel me gewoon stokoud als ik eraan denk hoe lang precies. Je durft gewoon geen risico's te nemen,' vervolgde ze, 'en je maakt je te veel zorgen over wat er mis kan gaan.' Ze wees met een puntige, glanzende nagel naar Belle.

'Wat kun je dat toch goed: mij complimenten geven en beledigen tegelijk,' zei Belle met een frons en ze nam haar plek achter de kassa weer in.

Violet leunde tegen de groene marmeren toonbank en haalde een klein spiegeltje tevoorschijn om een enkel haartje op zijn plaats te wegen. 'Het is een kunst.' Ze smakte met haar lippen. 'Maar als je blijft weigeren om mijn fantastische aanbod te accepteren, dan weet je dat ik geen andere keuze heb dan Christopher de leiding te geven. Buitenstaanders vertrouw ik deze taak niet toe. Als ik zorgeloos wil kunnen genieten van mijn pensioen, met luxe cruises en personal shopping, dan moet Lunar in goede handen zijn. En Christopher is heel bekwaam.

'Zeker,' zei Belle kalm, terwijl ze diep ademhaalde en haar trots inslikte. 'Die man kan misschien nog geen paperback van een pompoen onderscheiden, maar van winst-en-verliesrekeningen heeft hij wel verstand.'

Belle hoopte dat de muziek die ze die ochtend had uitgekozen de niet zo gedempte geluiden uit het kantoor achter in de zaak, waar Christopher scheldwoorden brulde of prententius via de telefoon tegen een medewerker tetterde, een beetje kon verbloemen. Ze huiverde toen ze zag dat een klant afgeleid zijn hoofd naar het geluid keerde.

Winst en verlies waren blijkbaar het enige waar Christopher iets van wist, wat leidde tot beslissingen waar

Belle elke dag een beetje meer buikpijn van kreeg. In de twee jaar sinds Violet had besloten om terug te treden en, zij het met tegenzin, het roer over te dragen aan haar zakelijke zoon, had hij geleidelijk aan alle ideeën die Belle zelf bij Lunar had doorgevoerd sinds ze daar bijna tien jaar geleden was begonnen de nek omgedraaid. Hun schattige karretje met gebakjes en koffie was als eerste verdwenen, omdat Christopher vond dat de winkel dankzij die cappuccino's 'in een praathonk voor moeders was veranderd'. Haar jaarlijkse oogstboekenfestival met andere bedrijven uit de buurt vond hij zo belachelijk dat hij zich hartelijk op zijn dijen sloeg van het lachen. Nog verontrustender was dat ze hem een paar dagen geleden luidkeels had horen verkondigen dat hij de salarissen van de jongere medewerkers veel te hoog vond. En aangezien dit de druppel was die de emmer deed overlopen, bracht Belle zijn dubieuze beslissingen onder de aandacht van Violet. Maar Christopher kwam snel tussenbeide en zei dat ze overdreef, lachte het weg en wist Violet zoals gewoonlijk om zijn vinger te winden. Belle hield de realiteit van hoe slecht de zaken ervoor stonden voor zich, als een harde, steenkoude kiezel die ze meedroeg in haar zak.

'Ik lette even niet op en ineens is de wereld helemaal anders, Belle,' zei Violet. 'Ik kan de moderne tijd echt totaal niet bijhouden, maar hij gaat ervoor zorgen dat deze zaak wel bij de tijd blijft.'

'Deze zaak hoort helemaal niet bij de tijd te blijven,' zei Belle. 'Hij hoort in zijn eigen kleine, gezellige bubbel te bestaan, helemaal afgescheiden van de echte wereld.'

'Was dat maar waar,' zei Violet droefgeestig. 'Tot volgende week. Ik bel je nog over die cijfers van augustus.' Ze boog zich naar Belle toe om haar een kus op de wang te geven en liet een afdruk van haar fuchsiaroze lippenstift achter, een

heel licht kriebeltje van wat kinhaartjes en een wolk van haar mierzoete parfum.

‘Tot dan, Vi,’ zei Belle hartelijk en ze zwaaide Violet uit toen die naar de glanzend zwarte auto liep die haar naar haar schitterende herenhuis zou brengen. Ze was onvoorstelbaar rijk na een leven als theaterster in vervlogen tijden, voordat problemen met haar stembanden een einde aan haar carrière maakten en ze in de helende wereld van boeken rolde om van haar teleurstelling te bekomen. Belle stak haar handen diep in de zakken van haar spijkerschort, waar kleine maantjes op geborduurd waren, en haar gedachten dwaalden af van het gebruikelijke strijdtoneel.

Het aanbod van Violet om Lunar Books van haar over te nemen was een droom die altijd veel te groot had geleken. En elke keer als Violet het ter sprake bracht en haar herinnerde aan de kans die ze liet liggen, voelde ze zich er nog meer voor terugdeinzen.

Er kon gewoon zoveel misgaan. Ze had geen idee hoe het proces er überhaupt uit zou zien en haar schamele spaargeld was te kostbaar om te verspillen aan iets wat geen gegarandeerd succes zou worden, ook al had Violet haar een overdreven genereus en door sentiment ingegeven aanbod gedaan. Bovendien bestond er het kleine risico dat ze haar baan zou verliezen, de baan waar ze zo van hield en waarvoor ze zich had opgewerkt van meisje voor de zaterdag tot winkelmanager.

Toch moest ze er de hele tijd aan denken. Dan stelde ze zich voor dat ze ervoor zou gaan en dichtte ze zichzelf de moed toe die ooit aan de basis had gestaan van al haar beslissingen. Maar toch kon ze nooit echt voldoende moed opbrengen om de lont aan te steken en te ontdekken of het een gecontroleerde explosie zou worden of dat de boel helemaal zou affikken. En zo zag haar leven er dus nu uit: de

touwtjes bleven in andermans handen en zij staarde nog altijd uit het raam terwijl het leven aan haar voorbijraasde.

Een vrouw in een zalmroze vest kwam naar de kassa toe, worstelend met een stapel prentenboeken, een rol regen-boogkleurig inpakpapier en een peuter aan haar rechterhand.

‘Dit is een heel mooi boek. Het is misschien wel mijn lievelings,’ zei Belle tegen het kleine meisje, terwijl ze het bovenste boek in bruin papier verpakte. ‘Heb jij dit uitgezocht? Dan heb je heel goed gekozen.’ Het meisje knikte verlegen en verstopte zich meteen achter haar moeders rok.

‘Nog bedankt voor je hulp. Hier is ze wel even zoet mee,’ zei de vrouw dankbaar.

‘Graag gedaan.’ Belle rekende af. ‘Sorry dat ik jullie niet wat langer kon helpen, het is nogal druk vandaag. Met dit weer wil iedereen lekker met een boek op de bank kruipen.’

Precies op dat moment schoot er een felle bliksemflits door de donkere hemel en doorbrak het zachte licht waardoor het in Lunar zo altijd gezellig voelde, ongeacht de omstandigheden buiten. Er volgde al snel een luide donderslag, zo hevig dat de glas-in-loodramen op de bovenste verdieping ervan rammelden.

De vrouw pakte haar aankopen bij elkaar, stopte de boeken onder haar trui en trok de capuchon van haar kind over diens hoofdje, voordat ze met tegenzin de regen in liep.

Het werd een hectische avond. Het leven in Lunar, dat door de mensen in de buurt geliefd was om zijn charme en bijzondere, niet te definiëren sfeer, sloeg om van rustig en kalm naar chaotisch druk. Belle kreeg op haar vrije dagen vaak een telefoontje van een uitzinnige Jim, die aan zijn pluizige haardos trok terwijl hij probeerde de schappen bij

te vullen en de kassa te bedienen. Hun kleine team had moeite om Christophers schema's bij te houden, en elke dag waren ze onderbezet en overbelast.

Terwijl ze alweer met een volgende klant afrekende, keek ze naar de kinderboekenafdeling. Zoals gewoonlijk was die volledig overhoopgehaald, ook al had Belle een handige *Libri Liberi Ordino*-spreuk ingezet, zodat als niemand keek de zachte boekjes en het speelgoed uit zichzelf weer in hun dozen verdwenen. Het was het soort magie dat je met een gerust hart kon inzetten, met nog wat andere spreuken, zo hier en daar. Kinderen stelden geen vragen als een prentenboek zichzelf opruimde en volwassenen merkten het uiteraard nooit op.

Het was nu bijna sluitingstijd; heerlijk. Terwijl Jim en Monica de rommel van de dag opruimden, had Belle haar handen vol aan een rij klanten die net zo onverbiddelijk aanhield als de regen buiten. Ergens in haar achterhoofd registreerde ze het geluid van de koperen bel boven de voordeur, die voor de miljoenste keer die dag klingelde. Ze wreef over haar onderarmen toen er kippenvel over haar huid gleed door de koude lucht die door de open deur naar binnen kwam.

'Kan ik u interesseren in het *Sterrenboek van de Week*? Het is echt een...'

Belle voelde haar adem stikken. Het leek net alsof er een warme golf tegen haar hoofd brak, vreemd aangenaam maar met een klap, en alsof ze van top tot teen werd overspoeld tot ze bijna wankelde. Ze greep zich vast aan de toonbank om haar evenwicht te bewaren. Als ze niet beter wist, zou ze gezegd hebben dat... Nou ja, ze zou gezegd hebben dat er iets magisch aan de hand was.

'Gaat het wel?' Een klant keek haar bezorgd aan.

Belle slikte even en wapperde afwerend met haar handen.

‘O, ja, niks aan de hand. Sorry. Ik ben een beetje duizelig. Tijd voor nog een kop koffie.’

Ze lachte droogjes, herpakte zich en negeerde dat intense gevoel dat zomaar was opgekomen en nu weer was verdwenen. Het was een lange dag geweest. Met een gehaaste, gestreste glimlach die Violet niet als onderdeel van de standaard Lunar-service zou beschouwen, stopte ze de stapel verkochte boeken in een tas en vroeg de volgende klant om naar haar toe te komen.

De man die aan de andere kant van de toonbank stond verraste haar. Zijn lengte was het eerste dat haar opviel: hij was bijna intimiderend, zo lang. En hij was, dat moest ze toegeven, ook intimiderend knap. Het soort knap waar ze verslag van zou doen aan Ariadne als ze straks thuiskwam en waardoor ze zich afvroeg waarom ze die ochtend niet iets leukers met haar haar had gedaan. Hij droeg een broek met een riem, een roestkleurig overhemd over een wit T-shirt, en een ronde bril met metalen montuur, die hij afzette toen ze elkaar aankeken. Hij stopte de bril in de binnenzak van een lange, zwartleren jas, die over zijn brede schouders hing, en een krul van zijn warrige, schouderlange donkere haar viel voor zijn ogen toen hij omlaagkeek. Een zilveren duimring met een amberkleurige steen glinsterde toen hij die naar achteren schoof, een hand op de toonbank legde en zich heel lichtjes naar haar toe boog. Ze dwong zichzelf om het oogcontact meteen weer te verbreken, want ze voelde dat ze begon te blozen.

‘Ik vroeg me af of je me kunt helpen.’ Hij sprak met een lage, honingzoete stem, als gebrande karamel, en een heel licht Londens accent. ‘Ik ben op zoek naar iets heel speciefs. Iets vrij bijzonders.’

Belle bloosde nu zo hevig dat haar oren ervan gloeiden. Een vreemd, prikkend gevoel verspreidde zich naar haar

vingertoppen toen ze haar handen op de toonbank liet rusten, vervolgens in haar zakken stopte en uiteindelijk maar een pen pakte, waarbij de inkt over de toonbank spatte.

‘O sorry, sorry.’ Ze veegde de inkt snel op met de zoom van haar mouw. ‘Klinkt interessant. Hoe bedoel je, speciaal? Is het een cadeau?’

Zijn mondhoeken trokken bijna onmerkbaar omhoog. ‘Nou, dat is het inderdaad.’

Belle veegde snel haar restje zelfbeheersing bij elkaar, duidelijk beschaamd door haar eigen verlegenheid.

‘Super. Hartstikke leuk. Je kunt eens bij onze speciale edities kijken. Er liggen een paar gesigndeerde exemplaren die misschien geschikt zijn als cadeau. En we hebben ook een aantal heel erg populaire titels op de Sterren-tafel, als je op zoek bent naar iets recenters...’

‘Malleus Maleficarum.’

Belles gezicht veranderde in een oogwenk van rood naar spierwit. Ze moest zich vergist hebben. ‘Sorry, het is een drukke dag geweest, ik geloof dat ik er een beetje van doordraai. Maar druk is goed, natuurlijk.’ Ze lachte beleefd en schudde haar hoofd. ‘Je zei?’

‘Malleus Maleficarum.’ Niet dat ik het eens ben met de boodschap, natuurlijk,’ zei hij peinzend. ‘Dat magie slecht of verkeerd is. Maar heksen opsporen is wel een interessant concept, vind je ook niet?’

Belle zag even niks meer scherp. *Malleus Maleficarum*, het beruchtste boek uit de geschiedenis over de oorsprong van hekserij, de gevreesde gids voor heksenjagers over hoe je een heks kunt herkennen.

Toeval. Het was gewoon toeval, kon niet anders. Maar toen voelde ze het, alsof er iets intuïtiefs in haar werd geactiveerd. Ze dwong zichzelf weer oogcontact met de man te maken en daar had je het al: pure statische elektriciteit over

haar hele vel. Een koperachtige smaak vulde haar mond. Hij leunde met zijn onderarmen op de toonbank, vlocht zijn vingers in elkaar en een geur van kampvuur en kruidige zoetheid kwam haar tegemoet. Belle zag dat zijn kaakspieren een fractie van een centimeter verkrampen en een flits van een veelbetekenende glimlach trok over zijn gezicht. Het besef drong tot haar door met de kracht van een sloopkogel.

Een heks.

Jim zette een enorme kartonnen doos met gebonden boeken met een luide plof achter de kassa neer en Belle keerde met een schok terug naar de realiteit.

‘Let maar niet op mij,’ zei Jim, terwijl hij terugsloenderde naar de afdeling met kookboeken en op een ondraaglijk hoge toon begon te fluiten.

‘Interessante keuze.’ Belle lachte pijnlijk ongemakkelijk, veegde haar haar achter haar oren en maakte toen om onverklaarbare redenen pistolen van haar vingers waarmee ze op de man tegenover haar richtte. De paniek had duidelijk bezit genomen van al haar ledematen. ‘Dat boek hebben we helaas niet. Jammer genoeg. Sorry. Maar fijn dat je het hier kwam proberen.’

‘Dat is inderdaad heel jammer,’ zei de man.

Pas toen zag ze dat hij zijn tong stevig in zijn wang stak, waardoor er een diep kuiltje in zijn andere wang ontstond. Zijn wenkbrauwen bewogen omhoog, alsof hij wachtte tot het kwartje zou vallen. Hij wenkte haar om zich net als hij over de toonbank te buigen en fluisterde vlak bij haar oor.

‘Ik heb het al bij de bibliotheek van Hecate House geprobeerd, maar blijkbaar hebben die al hun exemplaren al uitgeleend. Ze zeiden dat ik moest informeren bij ene Bel-ladonna Blackthorn. Dat zij me vast graag van dienst zou zijn en me haar exemplaar zou lenen.’

Niemand noemde haar ooit Belladonna. Ze had een hekel aan haar volledige heksennaam, dat was altijd al zo geweest. Zo erg dat zelfs haar eigen moeder, Bonnie, haar niet eens meer zo noemde, of hooguit als die het duidelijk niet eens was met bepaalde keuzes die Belle maakte in haar leven.

De wereld draaide in slow motion, maar Belle wist toch een soort professionele glimlach op te zetten. Haar eerste en enige gedachte was om deze man uit het zicht van de rest van de clientèle te krijgen. Ze had zichzelf haar hele leven lang beschermd tegen precies dit scenario: het moment dat de niet-wiccawereld haar magie zou zien, na alles wat ze ooit had gedaan om het geheim te houden.

Vanaf de andere kant van de winkel wierp Monica een vragende blik Belles kant op en vroeg woordeloos of alles in orde was, terwijl de rij achter de man steeds langer werd.

‘Natuurlijk.’ Weer zo’n pistoolgebaar. ‘Dom van me, kom maar even mee naar achteren... Deze kant op...’ Ze schonk de man een wanhopige blik, draaide zich om en richtte een stille smeebede tot alle krachten die misschien toekeken en medelijden met haar hadden. Alles om te verhullen waar dit gesprek over zou gaan.

Belle gebaarde naar Monica dat die haar plaats achter de kassa moest innemen en liep snel door naar het magazijn achter in de winkel, dat vol stond met dozen en grote kartonnen decoratiematerialen voor in de etalage. Ze schoof vlug een enorme draak opzij en wenkte de man als een malle om haar te volgen, weg bij de klanten. En vooral weg bij het handjevol vrouwen dat heimelijk om hem heen was blijven hangen en al zijn bewegingen had gevolgd sinds hij Lunar Books was binnengekomen alsof hij het laatste stukje taart was. De man gehoorzaamde braaf, maar met een onmiskenbaar ondeugende grijns terwijl hij nonchalant achter haar aan slenterde, zijn handen op zijn rug.

Ze trok aan het koordje van de lamp in de kast, schoof met haar been een zware doos opzij en na een ongeruste blik op de winkel om te checken of Christopher niet in de buurt was, trok ze de deur achter hen dicht. Gelukkig was ze zo bang dat het haar schaamte om zo warm en intiem oog in oog te staan met een volslagen vreemde overvleugelde.

‘Gezellig.’ Er flitste een glinstering door zijn donkere ogen.

‘Wie ben je? Wat is dit?’ vroeg Belle met woedende, gesmoorde stem. Ze had wel een vaag vermoeden. Het drong tot haar door dat zijn komst alleen maar slecht nieuws kon betekenen. ‘Heeft dit soms iets met mijn moeder te maken?’

‘Wat? Nee, natuurlijk niet. Helemaal niks,’ antwoordde hij meteen.

Belle voelde de spanning in haar schouders ietsje wegzakken.

‘Ik ben gestuurd door de coven,’ vervolgde hij en hij keek met een frons op haar neer. Ze was zelf ook vrij lang, dus het kwam zelden voor dat ze zich ergens de kleinste voelde.

‘Dat had ik al opgemaakt uit je hilarische introductie, ja,’ zei ze vinnig en haar stress borrelde nog altijd tegen het kookpunt aan.

‘Ik probeerde niet echt om hilarisch te doen. Eerder mysterieus; verleidelijk, misschien.’ De man vond zichzelf duidelijk erg grappig. Hij sloeg zijn armen over elkaar en leunde met zijn rug tegen een plank met landkaarten.

‘Maar Selcouth heeft nog nooit iemand op me af gestuurd. Of überhaupt met mij gecommuniceerd in de vijftien jaar dat ik nu al heks ben. Heb ik iets verkeerd gedaan? Zit ik in de problemen?’

‘Problemen? Zeg jij het maar.’ Hij grijnsde; blijkbaar ge-

noot hij er enorm van dat Belle op het punt stond in tranen uit te barsten.

Ze keek hem scherp aan om duidelijk te maken dat ze hem niet kon waarderen en keek toen weer even snel om het hoekje van de deur of haar baas hier niet ergens rondliep.

‘Ik ben aan het werk, hoor, voor het geval je dat nog niet doorhad,’ zei Belle met overslaande stem. ‘En als mijn baas me hier aantreft met een klant, kan ik mijn baan wel op mijn buik schrijven. Ik heb geen tijd voor die onruststokerij van jou.’

Hij liet zijn hoofd zakken en rolde met zijn ogen omdat ze het spelletje niet meespeelde.

‘Nou zeg, jij bent ook niet leuk. En ik stook helemaal geen onrust. Zie ik eruit als iemand die onrustig stookt?’ zei hij fel. ‘Luister, je reageert nooit op onze correspondentie.’ Zijn stem werd nu iets zachter, iets serieuzer. ‘Je weet best dat dat niet kan...’

Belle onderbrak hem. ‘Correspondentie?’

De man trok zijn wenkbrauw op. ‘Ja. De verjaardagsbrief? In het zeldzame geval dat de coven zich verwaardigt om voor je verdonkering contact op te nemen, dan word je wel geacht om te reageren. Je kunt niet weglopen voor magische problemen, ook al...’

‘Sorry hoor, sorry.’ Ze stak haar hand op om hem het zwijgen op te leggen en raakte daarbij zijn jas aan, omdat ze in zo’n krappe ruimte stonden. ‘Voor het geval het nog niet duidelijk was uit het feit dat ik elk moment spontaan in brand kan vliegen: ik heb geen idee waar je het over hebt.’

‘De brief,’ herhaalde hij ongeduldig. ‘Je mag best een beetje dankbaarder zijn. Het was óf hierheen komen om te kijken hoe het met je ging, óf een regen van hellevuur laten neerdalen om je aandacht te trekken. Volgens je dossier

woon je samen met een niet-wicca, dus dat hellevuur zou je weleens verraden kunnen hebben. Eerst negeer je me, en nu dit.'

'Ik negeer helemaal niks,' zei ze geërgerd, terwijl ze zijn houding in combinatie met het uitblijven van echte antwoorden vrij irritant begon te vinden. 'Waar heb je het over?'

Zijn gezicht betrok en hij trok weer een wenkbrauw op. 'Heb je hem niet ontvangen, dan?'

Belle knipperde met haar ogen.

'Zwarte envelop? Vergulde randen? Een spreuk waardoor je zijn aanwezigheid kon voelen? Zodat hij zich aan je opdrong, mocht je hem negeren...' ratelde hij af.

'Zegt me niks. Misschien werkte je spreuk niet.'

'Wat?'

'Nou gewoon...' Ze haalde haar schouders op. 'Er heeft zich niets aan me "opdrongen".'

Hij keek haar ongeloofig aan en knipperde met zijn ogen. 'Het is anders een traditionele *Vocare Attentio*-spreuk, speciaal ontworpen voor correspondentie tussen heksen. Al sinds de middeleeuwen in gebruik. Natuurlijk werkt die wel.'

'Het spijt me dat ik je teleur moet stellen, maar die spreuk van je, daar mankeert iets aan. Ik heb niks gezien.'

De man wreef met zijn duim over zijn scherpe, vierkante kaaklijn, en hij leek nu even vertwijfeld als zij zich voelde. 'O, tuurlijk, het moet wel de schuld zijn van een eeuwenoude en vrijwel onfeilbare spreuk van de gerespecteerde co-ven van het Verenigd Koninkrijk. Het is gewoon onmogelijk dat een heks die zo netjes en georganiseerd is als jij belangrijke magische correspondentie kwijtgeraakt is. Je hebt hier alles zo goed voor elkaar, dat zie ik zo. Een en al orde en regelmaat.'

Hij knikte even sceptisch naar de stapels boeken in het

kleine, chaotische magazijn, naar de bonnetjes, literaire tijdschriften, vakbladen, boekenleggers en tasjes die overal verspreid lagen.

‘Zal ik jou eens wat zeggen?’ antwoordde ze, terwijl ze haar handen in haar zij zette. ‘Je bent behoorlijk onbeleefd voor iemand die blijkbaar de “gerenommeerde coven van het Verenigd Koninkrijk” vertegenwoordigt bij zo’n zeldzaam, eervol bezoek. Een bezoek waar je niet voor bent uitgenodigd, zou ik eraan willen toevoegen.’

‘Selcouth wacht niet op een uitnodiging.’

‘Ik doe heel erg mijn best om niet uit mijn dak te gaan van woede. Je zou weleens wat meer begrip kunnen tonen.’

Ze staarden elkaar aan, elkaar stilzwijgend tartend om toe te geven.

‘Mijn excuses,’ zei de man uiteindelijk zuinigjes.

Belle werd wat minder vinnig om hem tegemoet te komen. ‘Dus, die brief... als die überhaupt bestaat. Wat moet ik daar dan over weten?’

‘Dat kan ik niet zeggen,’ zei hij schouderophalend. ‘Je moet hem zelf lezen. Want dan kun je ook niet ontkennen dat je op de hoogte bent. Er zijn door de jaren heen al te veel heksen, tovenaars en wicca’s geweest die deden alsof ze geen idee hadden van het proces. Dat begrijp je ongetwijfeld,’ voegde hij er op formele toon aan toe, terwijl hij met de zilveren ring aan zijn duim speelde en haar aankeek.

‘Het proces?’

Heel even leek hij verbaasd, maar hij nam meteen zijn onverschillige houding weer aan. ‘Doe maar net alsof ik dat niet heb gezegd.’

Belle haalde diep adem en probeerde haar kalmte te bewaren. Ze sloeg haar armen over elkaar en nam dezelfde houding aan als hij.

‘Even kijken of ik het goed begrijp, hoor: dus jij komt hierheen, op mijn werk, in mijn leven tussen de niet-wicca’s, waardoor je mij en mijn hele bestaan in gevaar brengt, om me te melden dat ik een zeer belangrijke brief moet zien te vinden. En ik zeg tegen je dat ik die niet heb ontvangen. Dus ik vraag je om me dan maar een nieuwe brief te geven, of me gewoon te vertellen wat er in die eerste brief stond, en dan zeg jij weer dat ik die oorspronkelijke brief moet lezen?’

Als Belle niet beter had geweten, zou ze gezworen hebben dat er een lichte bloes op zijn wangen verscheen. Hij raakte weer een fractie van een seconde zijn zelfbeheersing kwijt en er kwam een gefrustreerde rimpel tussen zijn wenkbrauwen.

‘Zo klinkt het een stuk belachelijker dan het voelde toen ik vanuit Hecate House hierheen kwam.’

‘Geeft niks, het was me een genoegen. Ik waardeer het zeer dat je die reis hebt ondernomen. Mysterie, allure, geen hellevuur, enzovoort. Maar goed, hoe betoverend ik deze ontmoeting ook vond, wil je nu alsjeblieft ophoepelen voordat iemand merkt dat ik om een of andere krankzinnige reden verdacht met een klant sta te kibbelen in het magazijn?’

Hij grijnsde, alsof hij zichzelf ervan wilde weerhouden een oprechte glimlach te tonen. Belle zag de fijne lijntjes rond zijn donkere ogen rimpelen.

‘Maar ik heb het net zo naar mijn zin. En ik heb zo mijn best gedaan om dit sfeertje te creëren.’

Toen drong het tot haar door. ‘Wacht eens even, dat onweer, was dat ook jouw werk?’

Hij stak zijn handen in zijn zakken en leek een beetje verlegen. ‘Zou kunnen. Vind je het niet leuk dan?’

‘Ik heb mijn paraplu niet bij me en ik moet naar huis lo-

pen als mijn dienst erop zit, dus nee.' Ze greep de deurlink, vastbesloten om deze benauwde ruimte te verlaten, weg bij de irritante arrogantie van deze man. 'Was dat alles?'

Hij zuchtte en was blijkbaar ook niet zo blij met haar. 'Niet dat dit bezoek tot nu toe niet ongelooflijk gastvrij was, maar...' Hij knipte met de duim en middelvinger van zijn rechterhand. Meteen verscheen er een zwarte envelop tussen hen in, met een wolkje gouden vonkjes. 'Dit is vooral omdat ik dan niet nog een keer hoeft terug te komen.' Hij reikte haar de envelop aan. 'Lees hem, en negeer hem deze keer niet.'

'Ik zei toch dat ik nooit iets negeer.' Belle trok de brief uit zijn hand. 'Bedankt,' voegde ze er kortaf aan toe, terwijl ze de envelop omdraaide. 'Verder nog iets van je dienst?'

'Ja, eigenlijk wel. Heb je nog tips voor een leuk boek voor op het strand? Iets luchtigs, iets grappigs, en een beetje sexy,' vroeg hij met een brede grijns die zijn gezicht bijna in tweeën splitste en waarmee hij prijs gaf dat hij het heerlijk vond om op deze manier beslag te leggen op haar tijd.

Belle keek hem boos aan. Met tegenzin stopte ze de brief in de zak van haar schort. Die zou ze wel lezen als er geen rij van vijf mensen stond die haar onmiddellijke aandacht opeiste. Hoe erg kon een brief nou helemaal zijn? Als het dringend was, zouden ze wel bellen. Deden covens dat eigenlijk: bellen?

Ze wees naar hem met haar vinger. 'En niet langs het kantoor lopen. Als Christopher een klant uit het magazijn ziet komen, dan gaat hij daar eindeloos over zeuren. Loop maar achter me aan. Maar niet meteen. Over een minuutje.'

Hij leek haar instructies enorm grappig te vinden en saluerde even naar haar. Zonder om te kijken zwaaide Belle de deur van het magazijn open, klopte het stof van haar schort

en liep snel naar de kassa. De man bleef even staan en keek haar aandachtig na, voordat hij uiteindelijk achter haar aan liep en zijn hoofd moest buigen om die niet tegen de deurpost te stoten.

Even later, toen de rij voor de kassa weer onder controle was, keerde Belle met haar armen vol boeken terug naar de achterkant van de winkel. Ineens bleef ze stokstijf staan van schrik. Daar stond hij nog, in de schaduw van de rekken met klassieke en hedendaagse titels, met zijn lange ledematen en onverzorgde haar. Hij wierp een heimelijke blik in haar richting en keek snel weer naar het boek in zijn handen toen hun blikken elkaar kruisten, alsof hij betrappt was op iets ongepasts.

Belle zette haar handen in haar zij. ‘Ben je hier nou nog steeds?’

‘Mag een mens tegenwoordig niet meer even rondkijken? Ik ben helemaal hiernaartoe gekomen en nu mag ik ineens niet profiteren van de aanbiedingen?’

‘Ga je gang, kijk maar rond. Sterker nog...’ Ze gebaarde dat hij even moest wachten terwijl ze de hoek om dook. Toen ze terugkwam, keek hij haar geïntrigeerd aan. ‘Een persoonlijke aanbeveling. Dit is perfect voor jou,’ zei ze met een mierzoete glimlach, terwijl ze haar suggestie tegen zijn borst duwde. Ze zag een glimlach om zijn mondhoeken, alsof hij dacht dat hij haar voor zich gewonnen had.

Honderdvijfentwintig goocheltrucs voor jonge goochelaars. Met gratis extraatjes om je vrienden mee te verbazen!

‘Misschien staat er zelfs wel iets in om dat trucje met die envelop te verbeteren.’ Ze keken elkaar in de ogen en in die van hem stond een vreemde mengeling van woede en iets van pret te lezen; in die van haar pure verontwaardiging. Deze keer hield Belle zijn blik vast, vastbesloten om niet weer te bezwijken onder dat gestaar van hem.

‘Kom hier alsjeblieft nooit meer,’ zei ze. ‘Of waarschuw me de volgende keer in elk geval, dan kan ik het land verlaten.’

‘Pardon, werkt u hier?’

Belle zette meteen weer een oprechte glimlach op en wendde zich tot een dame met een bril die met een stapel felgekleurde romantische boeken op haar af kwam.

‘Jazeker. Gaat het? Ik zal ze even in een mandje doen voor u.’

Terwijl ze de vrouw voorging naar de kassa en een lijst met auteursnamen opnoemde, keek Belle toch onwillekeurig even uit haar ooghoeken of ze iets zag bewegen. Maar het enige wat er van de man overbleef waren wat vage gouden vonken die tussen de boekenplanken zweefden, en die geur van een knetterend kampvuur die haar zintuigen prikkelde, zoals eerder. In de chaos van zijn komst was ze helemaal vergeten hem naar zijn naam te vragen. Het was vast iets belachelijks, net als hij zelf. Gandalf? Gelukkig betwijfelde ze ten zeerste dat hij er een gewoonte van zou maken om Lunar Books te bezoeken.